

Geachte aanwezigen,

Toen ik samen met Nina Jasperse op 28 februari de motie Coevorden Regenbooggemeente indiende kon ik niet vermoeden dat deze vooraf al zo breed gesteund en ondertekend werd. En dat vervolgens de voltallige gemeenteraad de motie overnam vond ik hartverwarmend. Ik kon op dat moment ook niet vermoeden dat ik vandaag, op Roze Zaterdag, hier samen met u bijeen zou komen.

Vandaag mag ik samen met Nina de regenboogvlag hijsen. Als teken dat wij als gemeente Coevorden pal staan voor de veiligheid en sociale acceptatie van Homo's, Lesbiennes, Biseksuelen, Transgenders en Interseksuelen. (LHBTI)

Ik moet u zeggen dat ik hier wel met een dubbel gevoel sta. Immers met de motie hebben we aangegeven dat het dus nog stééds noodzakelijk is om op specifieke wijze aandacht te vragen voor de positie van burgers die ook gewoon zichzelf willen zijn als LHBTI.

Het waarom 'van specifieke aandacht' voor LHBTI dringt zich daarbij natuurlijk op. Temeer omdat er velen, misschien ook onder u, zijn, die denken dat we het toch goed hebben geregeld in Nederland?

Natuurlijk is het zo dat er in Nederland heel veel goed geregeld is maar bij de ogenschijnlijke vanzelfsprekendheid dat we het goed geregeld hebben, zou je bijna vergeten dat dit tot voor kort nog helemaal niet zo was.

Voor wie denkt dat we vandaag met louter een symbolische daad bezig, die zijn vergist zich. Ik wil dat graag illustreren aan mijn eigen persoonlijke verhaal.

Ik ben inmiddels 54 jaar maar toen ik op 12 jarige leeftijd, inderdaad 42 jaar geleden, aan mijn ouders vertelde dat ik jongens leuker vond dan meisjes. Reageerde mijn moeder met 'dat ik haar niets nieuws vertelde'. Mijn vader verslikte zich bijna spontaan in zijn eten en reageerde niet echt.

Als kind in een gereformeerd gezin was dat misschien wel de maximaal haalbare acceptatie die ik me op dat moment kon wensen.

Het heeft mij geholpen mijn weg te zoeken als puber en jongere op de middelbare school. Waar ik overigens geaccepteerd werd om wie ik was.

Ik realiseer me dat er ook vandaag de dag nog steeds veel jongeren zijn die hun ouders, klasgenoten, vrienden of vriendinnen, teamgenoten in de sportvereniging geen deelgenot durven te maken van wat ze werkelijk voelen.

Pas in 1973 werd homoseksualiteit als psychische ziekte uit het handboek (DSM) van de Amerikaanse Psychiaters gehaald. Dit klinkt bijna bizar maar een aanzienlijk deel van de gezondheidswerkers in onder meer Bulgarije, Hongarije, Italië, Letland, Polen, Roemenië en Slowakije zijn nog altijd van mening dat homoseksuelen lijden aan een 'ziekte' Sowieso bestaan er in Europa nog grote verschillen in de acceptatie van LHBTI's.

Voor wie het nieuws volgt weet dat in Rusland en ook Wit Rusland mensen vanwege hun geaardheid door de Kerk worden gedemoniseerd en dat zij die voor hun rechten opkomen systematisch met geweld en pesterijen en gevangenschap worden geconfronteerd. De overheid doet daar niets aan! Sterker nog, de overheid lijkt deze acties zelf te faciliteren. Dat de Amerikaanse President per decreet nog onlangs heeft bepaald dat de rechten van transgenders wordt bepaald door het lichaam waarin zij geboren zijn is ronduit stuitend. En is een ontkenning van het recht op te zijn wie je bent.

Als 19 jarige maakte ik mijn eerste echte Roze Zaterdag mee. Een dag waarop eerst Homo's en Lesbiënnes en later de gehele LHBT gemeenschap trots naar buiten trad tijdens een demonstratie om dit te laten zien.

U kunt zich het nu misschien moeilijk voorstellen dat we er vanaf de zij lijn door het publiek soms werden uitgeoeld en de reacties soms erg adressief waren. Het was dood eng kan ik u vertellen. Voor wie denkt, dat was toen en nu is het toch anders. Je mag en kan toch zijn wie je bent in Nederland.

Ik kan u vertellen dat dit voor vele LHBTI's nog steeds, dagelijks, niet het geval is.

De aanleiding voor de motie in Coevorden lag in het incident wat in januari in onze eigen stad plaats vond. Maar hoe vaak lezen we niet dat mensen vanwege hun homo of lesbies zijn worden uitgescholden of zelfs fysiek bedreigd worden.

Soms gaat het hierbij ook daders met een niet westerse achtergrond

Als je weet dat er 77 landen in Afrika en het Midden-Oosten, delen van Azië en het Carïbisch gebied zijn waar homoseksuelen en lesbiënnes een gevangenisstraf of zelfs de dood wacht.

Als dit het beeld is wat je mee krijgt vanuit je cultuur, religie of achtergrond. Dan is het dus des te belangrijker om te laten zien dat diversiteit van wie je bent en wat je voelt hier, in Nederland, een belangrijke waarde is. Een waarde die we hier willen koesteren en overdragen.

Door dit als gemeente zichtbaar te maken door het hijsen van de Regenboog vlag op een prominente plek is dus écht meer dan alleen symbolisch.

Voor wie denkt dat dit voor dáár geldt wil ik zeggen dat in Nederland pas in 1971 de strafbaarstelling van homoseksualiteit uit het wetboek van Strafrecht is gehaald.

Pas in 1993, ik was inmiddels 30, werd de Algemene Wet Gelijke Behandeling van kracht waarbij discriminatie op grond van seksuele gerichtheid verboden is.

Een jaar later, ik zat toen in de 'oude gemeenteraad van Coevorden' deed ik een voorstel voor de invoering van een trouwregister. Ik kan u vertellen dat er toen partijen waren die dit niet steunden maar nu wel vol overtuiging de motie mede hebben ondertekend.

Die motie is toen ook aangenomen maar we hebben, van het toen nog Roze Kasteel, nooit een nieuw verdienmodel kunnen maken

In 1998 werd het vervolgens mogelijk tot geregistreerd partnerschap te komen waarbij de rechten en plichten gelijk waren als die van het huwelijk. In 2001 werd het burgerlijk huwelijk ook voor mensen van hetzelfde geslacht open gesteld. (16 jaar geleden). Nederland was daarmee het eerste land in de wereld.

Ik kom tot een afronding. Ik hoop dat ik met mijn verhaal duidelijk heb gemaakt dat er in de afgelopen 48 jaar heel veel is veranderd en verbeterd voor Homo's, Lesbiënnes, Biseksuelen, Transgenderson en Interseksuelen. Maar dat dat niet allemaal vanzelf is gegaan.

Ik vind het geweldig dat er steeds meer jongeren zijn, die durven te zijn, wie ze zijn, die durven te voelen wat ze voelen en dat durven te uiten.

Maar juist voor diegenen, jong of oud, met een westerse of niet westerse achtergrond, oudkomer of nieuwkomer, waarvoor dit niet het geval is hoop ik dat het symbool van de Regenboogvlag die we straks gaan hijsen het symbool van hoop mag zijn om te zijn wie je bent ook in Coevorden.

Dat de gemeente daar een belangrijke rol in kan spelen in haar beleidsuitgangspunten en de wijze waarop zal Nina in haar toespraak nader op ingaan.